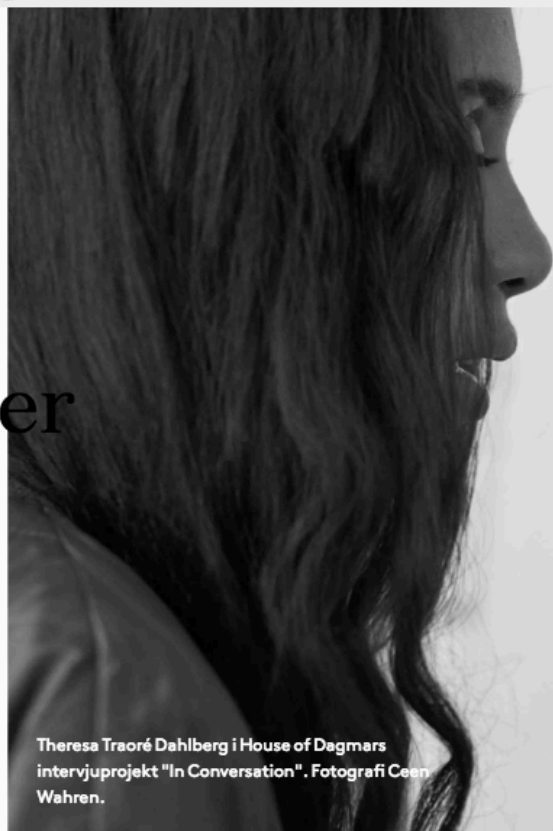

Feminism, klass och maktstrukturer

Regissören Therese Traoré Dahlberg berättar om sin nya kortfilm "The Ambassador's wife".

Theresa Traoré Dahlberg i House of Dagmars intervjuprojekt "In Conversation". Fotografi Ceen Wahren.

FILM Publicerat 26 oktober 2017

Theresa Traoré Dahlberg, regissören som tidigare i år debuterade med fullängdsdokumentären *Ouaga Girls* kommer den första november med kortfilmen *The Ambassador's Wife*, där hon har följt den franska ambassadörens frus vardag i Burkina Fasos huvudstad Ouagadougou.

Ouaga Girls blev en succé och har fått bra recensioner och flera nomineringar, bland annat för bästa nordiska dokumentär på Göteborgs filmfestival. Hur har det varit att släppa din första fullängdsfilm?

– Det har varit mer intensivt än jag kunnat tänka mig. Filmen har ju varit lite som en extra familjemedlem i fem år. En som ständigt behövt räddas ur olika situationer men också som alltid har funnits där oavsett vad man går igenom. Men nu lever den sitt egna liv och det är kul att den har plockats upp av festival, tv och biopublik över hela världen.

Vad tar du med dig från arbetet med *Ouaga Girls* vidare i nästa filmprojekt?

– Oj, mycket. Att det tar tid att göra långfilm. Att vara noggrann med när i processen man tar in folk med åsikter. Att batterier går fort när man filmar i 40 graders värme och mycket mycket mer.

I en intervju med Bon i slutet av 2016 så säger du att du egentligen inte gillade ursprungstiteln, för att den innehåller ordet "girls". Har du lämnat det bakom dig eller hur tänker du för kommande filmer?

– Haha, det handlade mer om att jag ville att filmen skulle heta "Du Courage" som är ett Burkinskt peppande uttryck. Men det finns inget uttryck på engelska eller svenska som motsvarar det. *Ouaga girls* var arbetstiteln vi tillfälligt började använda för flera år sedan.

Sedan dess har det kommit många filmer och serier med ordet "girls". Vissa gillar liknelsen med till exempel serien *Girls*, men jag tänker att man kanske går in i bion med andra förväntningar om man förväntar sig att se något liknande. Förväntningar kan färga hela ens upplevelse.

"Jag ser inte filmen som ett personporträtt utan mer som ett situationsporträtt."

Berätta om din nya kortfilm *The Ambassador's Wife*.

– Jag följer Fabienne, som är den franska ambassadörens fru i Ouagadougou. Vi följer henne i hennes tillsynes privilegierade vardag. Filmen är subtil med förföriska bilder. Genom hennes vardag vill jag lyfta frågor kring maktstrukturer. Jag ser inte filmen som ett personporträtt utan mer som ett situationsporträtt.

Jag ser *The Ambassador's Wife* som en fortsättning på *Ouaga Girls* men nu handlar den om en fransk ambassadörs frus situation i Ouagadougou. Hur kom den till? Hur hittade du berättelsen?

– Jag var i Ouaga när hon frågade mig om jag ville filma hennes konsert då jag frågade om jag istället kunde filma henne i hennes vardag under tre dagar. Hennes dröm har alltid vara att bli en berömd operasångerska och hon gör det väldigt tydligt att man gjort det klart för henne att det inte är ett passande yrke för en ambassadörsfru. Känslorna som dök upp inom mig inne på residenset var svåra att sortera i. Där fanns en enorm trädgård med en allé med en trädsort som min farmor berättat att de var tvungna att så över hela landet när hon var ung och landet var koloniserat av Frankrike.

– Air France flyger ständigt över staden och vittnar om den än idag täta kontakten mellan Frankrike och Burkina. Den bländade arkitekturen kontrasterar mot arbetarna som jobbar med poolen, tennisbanan, trädgården och matlagningen. Under min tid med Fabienne växte frågor kring maktstrukturer, postkolonialism, kolonialism idag, feminism, klass och strukturer inom mig. Tanken är att samtalet ska fortsätta efter filmen, kanske har personer sett olika filmer i filmen. Det är en bra plats att börja prata kring dessa frågor.

Theresa Traoré Dahlberg i House of Dagmars intervjuprojekt "In Conversation". Fotografi Ceen Wahren.

De flesta av dina dokumentärer handlar om komplexiteten i hur det är att vara människa – de sociala förutsättningarna, maktstrukturerna och förväntningarna. Hur kommer det sig att du jobbar kring de ämnena?

– Det är det som triggat mig. Jag kan själv se den röda tråden nu när jag backar. Jag får klaustrofobi av att bli marginaliserad eller stoppas in i fack. Det som inspirerar mig är att undersöka alternativa vägar och förhållningssätt till att få vara.

Jag ser också ett överleva-tema i dina berättelser och i din nya kortfilm så upplever jag också en ständigt ensamhet som ligger över huvudpersonen och filmen. Hur bygger du upp dina berättelser rent dramaturgiskt?

– Jag ser det mer som ett liv-tema än överleva-tema. Det återkommande temat är vardagsskildringar där livet är något pågående mer än fokus på ett tydligt hinder som ska överlevas inom ramen av en film.

Vad driver ditt berättande framåt?

– Vissa saknar det där klimaxet två tredjedelar in i mina filmer. Men jag gillar att berätta genom fragment och nedslag. För mig är nerven komplexiteten i varenda bild, varenda person varenda samtal, möte och situation. Lågintensivt kanske man kan beskriva det som.

Känner du att du har hittat dig själv i ditt berättande?

– Haha, det hoppas jag inte. Jag är under utveckling och vill att mitt berättande är också. Med det menar jag inte till det bättre eller sämre, bara föränderligt och rörligt.

Vad tycker du om den "goda smaken" och filmbranschen?

– Jag och några regissörer från olika länder i Afrika och diasporan samlades på en filmfestival i Marocko och planerar att starta upp en stiftelse som ett alternativ där filmer kan finansieras utan att behöva det europeiska godkännandet. Vi vill vara med och påverka vilken typ av film som görs och vem som får tillgång till produktionsmedlen.

Vad kommer hända nu?

– *The ambassador 's wife* har premiär på Folkets bio den första november och kommer också visas på Uppsala museum i vinter tillsammans med ett skulpturalt verk. Jag kommer förbereda kommande utställningar och *Ouaga girls* släpps på bio i flera länder. Sen är det vår!